Despre debutul Elenei Moșuc la Metropolitan Opera

(Costin Popa – 22 octombrie 2010)

Nu obișnuiesc să scriu articole gen „revista presei”. Fac o excepție de data aceasta, întrucât prea a trecut neobservată în media din România prima prezență pe scena de la Metropolitan a uneia dintre marile noastre cântărețe, Elena Moșuc. O apariție îndelung așteptată și pe deplin meritată. Încă din 23 februarie 2010, David Laviska anunța pe website-ul specializat www.musicalcriticism.com că Elena Moșuc „își va face debutul întârziat la Met, în toamnă.”

Se știe, în ultimii ani, artista a cucerit faimosul Teatro alla Scala cu două roluri fundamentale pentru repertoriul de soprană, Violetta din **Traviata** și Gilda din **Rigoletto**, așadar cu Verdi la el acasă! După Milano, după succese anterioare la Viena, Londra, Berlin, Paris, München, Zürich, Torino, Parma, Verona și în multe alte locuri, era de așteptat ca New York-ul să dorească să o aibă în distribuții pe Elena Moșuc. America nu acceptă ca marii cântăreți să rămână în afara continentului lor și îi primește cum se cuvine, dovadă plasarea portretului artistei pe panoul de onoare din foyerul teatrului, alături de ilustre nume, precum Luciano Pavarotti.

I s-a oferit rolul Olympia din **Povestirile lui Hoffmann** de Offenbach, deși puteau să i se propună toate cele patru roluri principale feminine ale operei, pe care deja le interpretase la Hamburg și Zürich. Numai că cerințele moderne ale publicului american (chestiune de marketing!) impun o diversitate mai mare a portretizărilor scenice și, aici, au fost preferate patru artiste în loc de una, drept patru ipostaze cu look diferit ale iubirilor poetului. Așadar, în seria de cinci spectacole ale Elenei Moșuc, numai Olympia, în această lună octombrie a anului 2010, avându-i ca parteneri de afiș pe Giuseppe Filianoti, Hibla Gerzmava, Enkelejda Shkosa, Ildar Abdrazakov, Kate Lindsey. Dirijor Patrick Fournillier.

Elena MOȘUC (la MET în rolul Olympia, foto Marty Sohl

Elena MOȘUC și Giuseppe FILIANOTI, foto Marty Sohl

Elena MOȘUC (la MET în rolul Olympia, foto Marty Sohl)

Este de menționat că trei dintre serile în care a cântat Elena Moșuc, au fost transmise în direct la radio, prin satelit, de postul american Sirius.

Panoramând cronicile, o remarc mai întâi pe cea semnată de Edoardo Saccenti pe site-ul italian Operaclick: „Splendidă Olympia Elenei Moşuc, îndrăzneaţă şi acrobatică în aria Les oiseaux dans la charmille, încheiată cu un mirobolant Mi bemol supra-acut”.

Richard Garmise notează pentru Opera Britannia că: „În locul enervantei Kathleen Kim, cea cu glas de şoricel (este vorba de interpreta rolului în stagiunea trecută a Metropolitanului, N.N.), am avut-o pe Elena Moşuc, o cântăreaţă cu voce caldă şi mare, care abordează roluri stratosferice dar care anunţă pentru anul viitor şi prezenţe în personajele titulare din **Lucrezia Borgia** şi, la Zürich, **Norma** cu Vittorio Grigolo.” (Între timp, Grigolo a renunţat la rolul Pollione, a cărui vocalitate de baritenore nu era potrivită cu culoarea lui de glas şi cu posibilităţile-i eminamente lirice. N.N.)

În Houston Examiner, criticul Jake Johansen remarcă debutul sopranei. „Cu acute stratosferice clare şi hotărâte, cu pasajele de coloratură bine articulate, dna Moşuc a conturat o Olympia delicioasă.”

Foarte importante mi se par notaţiile de pe forumuri, deseori acide şi nemiloase. Pe Standing Room, găzduit de Metropolitan Opera Guild, un fel de loggione italian, deci al unor comentatori avizaţi şi foarte severi, au apărut mai multe consemnări, fiind deschis chiar un topic special „Elena Moşuc as Olympia”.

Iată, pe 12 octombrie, persoana care are numele de utilizator „judson” şi-a expus impresiile: „Am văzut sâmbăta trecută spectacolul cu **Povestirile lui Hoffmann** şi am fost entuziasmat, la fel ca restul auditoriului, de soprana de coloratură Elena Moşuc, care debutase cu trei seri înainte ca Olympia. Vocea este destul de plină, bogat lirică şi dintr-o dată, şi repetat, zboară în stratosferă fără niciun semn de efort sau încordare. Arată bine şi a fost o foarte amuzantă şi inteligentă actriţă, la un moment dat întorcându-se brusc către dl Filianoti, urmărindu-l şi bumbăcindu-l pe jumătate din scenă. A fost ruşinos că nu a fost programată să cânte şi primele două spectacole din serie, pentru a i se face mai multe recenzii care i-ar fi adus o şi mai favorabilă atenţie. Este cu siguranţă cea mai bună Păpuşă pe care am auzit-o de când Natalie Dessay ne-a impresionat cu ani înainte.”

„Gomax” a scris în 13 octombrie: „Sâmbătă 9 octombrie seara, această doamnă Moşuc m-a entuziasmat ca şi pe întregul auditoriu. Nu m-am aşteptat niciodată să ascult o asemenea voce (cu volum sonor dublu faţă de Sumi Jo), cu toate sunetele derulate într-o viteză incredibilă, unele dintre ele în zone ale registrului pe care nu le-am mai auzit înainte, cu intonaţie perfectă şi cu un joc minunat, amuzant la nebunie. Ovaţiile la apariţia în faţa cortinei le-au depăşit pe cele ale celorlalţi mari performeri. O seară pe care n-o voi uita!”

„Bconvery” a replicat: „Moşuc este o foarte bună descoperire, cu acute foarte sigure şi un registru mediu suculent. Acum, când nervozitatea debutului s-a consumat, mă aştept la un şi mai bun parcurs astă seară. Ca iubită a lui Hoffmann, ea are datele pentru cvadrupla provocare, cu un Mi bemol acut în septetul veneţian, omagiu pentru La Stupenda.” (Deci şi publicul şi-o dorea în cele patru roluri. La Stupenda, în traducere, Uluitoarea, Uimitoarea, este porecla dată legendarei soprane Joan Sutherland, trecută în eternitate în acele zile. Performanţa ei în întruparea celor patru personaje feminine a rămas celebră, inclusiv cu Mi bemol-ul acut din actul „Giulietta”, notă de referinţă care este doar la îndemâna sopranelor absolute. N. N.)

Înainte de ultima serată a seriei, același „judson” a făcut o recomandare: „Dacă nu puteți să stați la tot spectacolul, vă îndemn să vedeți primul act, așa încât să puteți auzi senzaționala Păpușă a Elenei Moșuc, o adevărată descoperire.”

Îl citez din nou, dintr-o altă postare, pe „bconvery”: „Mi-a plăcut foarte mult Moșuc, în mod cert cea mai bună Olympia a stagiunii. (...) Are un staccato înalt plin de frumusețe și acuratețe și un sănătos Mi bemol acut, lucruri care contează pentru marea parte a rolului.”

„Rswatkins”, care a ascultat la radio, conchide: „... În mod evident, cât s-a aflat în scenă, a fost « great ». Pare că a avut tot auditoriul în palmă. Păcat că n-am văzut-o.”

Cred că alte cuvinte sunt de prisos.